

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ Η ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Κυριακή, 10^η/ 23^η Ἀπριλίου 2023, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ὡς ἡ Κυριακή τοῦ Ἀντιπάσχα ἢ τοῦ Θωμᾶ, ἥτοι ὡς ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Κύριος τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἐφανερώθη εἰς τοὺς μαθητάς καὶ πάλιν, συνηγμένων ὄντων εἰς τὸ ὑπερῶν καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅτε καὶ ὁ Θωμᾶς ἦτο μετ' αὐτῶν καὶ εἶπεν εἰς τὸν Θωμᾶν: «*φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου καὶ μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ πιστός*», «*ὅτι ἐωρακάς με πεπίστευκας, μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες*», (Ἰωάν. 20, 27-29).

Τό γεγονός τοῦτο ἐωρτάσθη δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας εἰς τὸ Καθολικόν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καὶ θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν εἰς τὸν Πανάγιον καὶ Ζωοδόχον Τάφον, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἰσυχίου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰωαννικίου τῆς Ἐκκλησίας Μαυροβουνίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Καττάρων κ. Μακαρίου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων καὶ διακόνων, ψάλλοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν καὶ προσευχομένου τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ τῆς Προξένου κ. Χριστίνης Ζαχαριουδάκη μετὰ τῶν οἰκείων αὐτῶν καὶ τῶν ἐναπομεινάντων ἐκ τοῦ Πάσχα προσκυνητῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἀναστασίμου θείας Λειτουργίας ἠκολούθησεν ἡ ἄνοδος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἔνθα ὁ Σεβασμιώτατος ἐδέχθη τοὺς προσκυνητάς.

Τό γεγονός τῆς ψηλαφήσεως τοῦ Θωμᾶ ἐωρτάσθη σήμερον καὶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας συμφώνως πρὸς τὴν Τυπικὴν διάταξιν τῆς Κοινότητος τῆς κώμης ταύτης, ὁμοῦ μετὰ τοῦ γεγονότος τῆς εὐλογίας τοῦ γάμου ὑπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς μετατροπῆς ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον. Τό πρῶτον τοῦτο τῶν σημείων τοῦ Κυρίου ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (Ἰωάν. 2, 1-11) εἰς τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ, τὰς περικοπὰς τοῦ ὁποίου ἀναγιγνώσκομεν τὰς Κυριακάς μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ ἕως τὴν Πεντηκοστήν.

Τῆς ἐορτῆς καὶ πανηγύρεως ταύτης προεξήρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, γενόμενος δεκτός ὑπὸ τῶν Προσκόπων, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς Κανᾶ Ἀρχιμανδρίτου π. Βενεδίκτου, τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου καὶ Ρωσophώνων Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου τῆς περιοχῆς Γαλιλαίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου καὶ ἄλλων.

Εἰς τὸ ἄθρόως προσελθόντα λαόν ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«*Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα*», ἀναφωνεῖ μελωδικῶς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἡ χάρις τοῦ Σταυρόν ὑπομείναντος καί τόν θάνατον καταργήσαντος καί ἀναστάντος ἐκ τῶν νεκρῶν Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ ἀγιογραφικῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἵνα πασχαλίως ἐορτάσωμεν τήν διά σημείων φανέρωσιν τῆς δόξης Αὐτοῦ [τοῦ Χριστοῦ], ἀλλά καί τήν τῶν ἐγκαινίων τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς καί τήν τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου θωμᾶ ψηλάφησιν.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τόν ἀκρογωνιαῖον θεμέλιον λίθον τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή γάρ καί ἡ πίστις ἡμῶν», (Α΄ Κορ. 15,14). Προσέτι δέ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀπάντησις δηλονότι εἰς τό ἐρώτημα τοῦ Πιλάτου: «τί ἐστίν ἀλήθεια;» (Ἰωάν. 18,38). Ταύτην τήν ὁμολογίαν ἐκήρυξε μετὰ παρρησίας ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἰπών: «ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια (Ἰωάν. 14,6)... «ἐγώ εἰμι ἡ Ἀνάστασις καί ἡ ζωή», (Ἰωάν. 11,25).

Τήν ὁμολογίαν ταύτην ἐπεβεβαίωσε ὁ Χριστός διά τῶν πολλῶν ἐμφανίσεών Του ἐνώπιον τῶν Ἁγίων Αὐτοῦ μαθητῶν μετὰ τήν Ἀνάστασίν Του, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς εἰς τάς Πράξεις αὐτοῦ λέγων: «Καί παρέστησεν [ὁ Ἰησοῦς] ζῶντα ἑαυτόν μετὰ τό παθεῖν Αὐτόν [τοῖς Ἀποστόλοις] ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος αὐτοῖς καί λέγων τά περί τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ», (Πράξ. 1,3).

Τήν μεθ' ἡμῶν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἔχομεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διά τοῦ θεανθρωπίνου σώματος Αὐτοῦ, τοὔτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἐστίν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος, (Πρβλ. Κολ. 1,18) κατά τόν θεῖον Παῦλον. Τοῦτο δέ σημαίνει, ὅτι Αὐτός Οὗτος ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ νά προσέλθωμεν καί νά ψηλαφήσωμεν το σῶμα Αὐτοῦ ὡς ἄλλος θωμᾶς, διά τῆς συμμετοχῆς ἡμῶν εἰς τό μυστήριον τῆς «μυστικῆς εὐλογίας», τοὔτέστιν τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὡς ἐναργέστατα διδάσκει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγων: «ἐπιφοιτᾷ δέ [=ἐπισκέπτεται] «καί ἐπιφαίνεται πᾶσιν ἡμῖν ὁ Χριστός, ἀοράτως τε καί ὁρατῶς· ἀοράτως μέν ὡς θεός, ὁρατῶς δέ πάλιν ἐν σώματι. Ἐπιτρέπει δέ [ὁ Χριστός] καί δίδωσι τῆς ἁγίας αὐτοῦ σαρκός ἀποθίγειν [ἀγγίζειν]. Πρόσιμεν γάρ κατά χάριν θεοῦ, τῇ μεθέξει τῆς μυστικῆς εὐλογίας, εἰς χειῖρας δεχόμενοι τόν Χριστόν, ἵνα καί ἡμεῖς ἀραρότως [=προσηκόντως] πιστεύσωμεν ὅτι τόν ἴδιον ἀληθῶς ἡγείρεν Νάόν», [δηλαδή τό Σῶμα Αὐτοῦ].

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ κοινωνία τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ὁμολογίαν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἰπόντος: «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό Αἶμα ἔχει ζωήν αἰώνιον, κἀγώ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ». «Ἡ γάρ σὰρξ μου ἀληθής ἐστὶ βρῶσις καί τό αἷμά μου ἀληθές ἐστὶ πόσις». «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό Αἶμα ἐν ἐμοί μένει κἀγώ ἐν αὐτῷ». (Ἰωάν. 6, 54-56).

Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό καινόν, τό νέον πόμα, τό ὁποῖον καλούμεθα ὑπό τοῦ ὑμνωδοῦ νά πῖωμεν. Τοῦτο δέ τό πόμα, το ποτόν, ἀναβλύζει ἐκ τοῦ Τάφου τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, «τό περί πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν». (Ματθ. 26,28). Ἑρμηνεύων τήν σημασίαν τοῦ αἵματος καί τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης, ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων λέγει: «Τό σῶμά Σου καί τό Αἷμα, σταυρούμενος ὑπέρ πάντων, ἔθηκας Λόγε· τό μέν σῶμα εἰς ἀνάπλασιν, [ἵνα ἀναπλάσῃς με], τό δέ αἷμα ἵνα ἀποπλύνῃς με· τό πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμέ προσάξῃς, Χριστέ, τῷ σῶ Γεννήτορι».

«Ταύτην ἐποίησε τήν ἀρχήν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καί ἐφάνέρωσε τήν δόξαν Αὐτοῦ καί ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν οἱ μαθηταί Αὐτοῦ», (Ἰωάν. 2,11). Ὡς γνωστόν δύο εἶναι τά σημεῖα, τά ὁποῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνταῦθα, ἐν τῇ πόλει τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας. Ἀφ' ἐνός μὲν ὁ ἁγιασμός καί ἡ εὐλογία τοῦ γάμου διὰ τῆς φυσικῆς παρουσίας Αὐτοῦ εἰς αὐτόν. «Γάμος μὲν γάρ ὁ τίμιος ἡγιαζέτο, ἀρά δέ ἡ κατά τῆς γυναικός ἐκποδών», λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας. Ἀφ' ἐτέρου δέ ἡ μεταβολή τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον διὰ τῆς ἀρρήτου δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ: «Ἀφάτῳ δέ δυνάμει τό ὕδωρ εἰς οἶνον μετεσκευάζετο. Τί γάρ ἂν γένοιτο χαλεπὸν [=δύσκολον] τῷ τὰ πάντα ἰσχύοντι»; λέγει πάλιν ὁ Ἅγιος Κύριλλος.

Κατὰ δέ τὸν ἅγιον Κλήμεντα Ἀλεξανδρείας ὁ οἶνος ἐν τῷ γάμῳ τῆς Κανᾶ συμβολίζει τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. «Μυστικόν σύμβολον ἡ γραφή αἵματος ἁγίου οἶνον ὠνόμασεν. Ὅτι δέ οἶνος ἦν τό εὐλογηθέν [ὑδωρ], ἀπέδειξε πάλιν πρὸς τοὺς μαθητάς λέγων: «οὐ μὴ πῖω ἐκ τοῦ γενήματος τῆς ἀμπέλου ταύτης, μέχρις ἂν πῖω αὐτό μεθ' ἡμῶν καινόν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς μου», (Ματθ. 26,29).

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ μαθηταί τοῦ Κυρίου καί πάντες οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν θά μετέχουν τῆς χαρᾶς Αὐτοῦ καί Αὐτός τῆς χαρᾶς τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ. «Ἡ τοῦ οἴνου πόσις οὐ χρεῖαν ἀποπληροῖ μόνον, ἀλλὰ καί παμποΐκιλον ἡδονήν τῇ αἰσθήσει προσφέρει· μετὰ δε τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, ἀποτιναχθείσης τῆς φθορᾶς τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων καί αὐτῇ τῶν πραγμάτων ἡ φύσις πρὸς καινότητα μετοικισθήσεται, ὥστε καί αὐτὴν ἡμῶν τήν εὐφροσύνην εἶναι καινήν... αὐτοῦ τοῦ πάντων ἡμῶν Σωτῆρος Χριστοῦ, τήν ἔμφυτον καί ἰδίαν εὐφροσύνην ταῖς τῶν σεβομένων αὐτόν ἐνιέντος ψυχαῖς», λέγει ὁ ὁσιος Ἀμμώνιος. [Καί ἀπλούστερον· ἡ πόσις τοῦ οἴνου δέν ἱκανοποιεῖ μόνον τήν ἀνάγκην, ἀλλὰ προσφέρει εἰς τὰς αἰσθήσεις τήν πολυποίκιλον ἡδονήν· μετὰ δέ τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, κατὰ τήν ὁποίαν θά ἔχει ἀποβληθῇ ἡ φθορά τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων καί αὐτῇ ἡ φύσις ὅλων τῶν πραγμάτων θά μεταφερθῇ εἰς τόπον ἀνακαινισμού, οὕτως ὥστε καί αὐτῇ ἀκόμῃ ἡ εὐφροσύνη ἡμῶν νά εἶναι ἀνακαινισμένη ἀπὸ αὐτόν τόν Χριστόν, τόν Σωτῆρα ἡμῶν, ὁ ὅποῖος ἐμβάλλει τήν ἔμφυτον καί ἰδίαν Αὐτοῦ εὐφροσύνην εἰς τὰς ψυχὰς τῶν σεβομένων Αὐτόν].

Αὐτὴν, ἀκριβῶς, «τήν ἔμφυτον καί ἰδίαν εὐφροσύνην τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά ἐγκαταστήσωμεν ἐντός τῶν καρδιῶν ἡμῶν κατὰ τόν καιρόν τοῦτον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀκούοντες εἰς τήν προτροπήν τῆς Θεοτόκου καί Μητρὸς τοῦ Θεοῦ λεγούσης: «ὅ,τι ἂν λέγει ὑμῖν, ποιήσατε». (Ἰωάν. 2,5). Καί τοῦτο διότι ὁ Ἀναστάς Χριστός εἶναι Ἐκεῖνος, «ἐν ᾧ στερεούμεθα», κατὰ τόν ὕμνωδόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν, ἐπικαλούμενον τήν ἁγίαν Γραφήν λέγουσαν: «Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ», (Α' Βασιλ. 2,1). Τό στερέωμα ἡμῶν δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τήν εἰς Χριστόν Ἀναστάντα πίστιν ἡμῶν, (Πρβλ. Κολ. 2,5), ἀλλὰ καί ἀπὸ τήν κοινωνίαν τοῦ τιμίου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ προσκαλοῦντος πάντας ἡμᾶς διὰ τοῦ ὕμνωδου ἀναφωνοῦντος: «Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως· βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν ὑμνοῦντες Αὐτόν ὡς Θεόν εἰς τοὺς αἰῶνας». Ἀμήν Χριστός Ἀνέστη.

Μετὰ τό πέρας τῆς θείας Λειτουργίας, ἐγένετο λιτανεῖα τρίς περίξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἀκολουθοῦντος ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει καί συμπροσευχομένου τοῦ πλήθους καί ἀκολουθῶς παρετέθη τράπεζα ἔνθα ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησεν ὡς ἔπεται:

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα ἡ μία τῶν Σαββάτων ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτῇ καὶ πανηγυρίς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας», ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἀξιότιμε Πρόεδρε καὶ τίμια μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Τερώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Ὁσιολογιώτατε Ἡγούμενε Πάτερ Βενέδικτε,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καὶ συνδαιτυμόνες,

Ἡ βασιλὶς καὶ κυρία τῶν ἑορτῶν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα συνήγαγε καὶ ἐφέτος ἡμᾶς εἰς τὴν Βιβλικὴν καὶ ἱστορικὴν ἡμῶν πόλιν τῆς Κανᾶ, ἵνα ἑορτάσωμεν τό γεγονός τῆς φανερώσεως τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς τῶν σημείων ἀρχῆς, τὴν ὁποίαν ἐποίησεν εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον τόπον.

Ἡ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀδιάκοπος καὶ ἐνεργὸς παρουσία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ Ρωμαιορθοδόξου δηλονότι Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων ἐπιμαρτυρεῖται καὶ ἐκ τῆς ζωσῆς παρουσίας τῆς ἐνταῦθα Χριστιανικῆς κοινότητος, ἡ ὁποία κηρύττει καὶ καταγγέλλει τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ ἀξίας τῆς πρὸς ἀλλήλους καὶ τοὺς ἐχθρούς ἀκόμη ἀγάπης, εἰρήνης, συνδιαλλαγῆς καὶ ἀγαθῆς συννύξεως μετὰ πάντων τῶν συνανθρώπων καὶ θρησκευτικῶν κοινοτήτων τῶν διαβιούντων ἐνταῦθα. «Ἴδού δὴ τι καλόν ἢ τι τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό» (Ψαλμ. 132), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Τό μήνυμα τοῦτο ἀπευθύνεται πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, δεδομένου ὅτι ἡ Κανᾶ καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένοι μέ τό μέγα μυστήριον τοῦ γάμου, τό ὁποῖον ἠυλόγησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀλλά καὶ με τὴν θείαν δύναμιν, μέ τὴν ὁποίαν μετέβαλε τό ὕδωρ εἰς οἶνον.

Ἡ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὡς τόπος ἁγιογραφικός καὶ προσκυνηματικός, προσελκύων δεκάδας χιλιάδας ἐπισκεπτῶν καὶ προσκυνητῶν, ἀποτελεῖ πηγὴν εὐλογίας, ἐλπίδος καὶ ἐνισχύσεως, ἀλλά καὶ ἀναπαύσεως. «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς», (Ματθ. 11, 28) λέγει Κύριος.

Τὴν ἐμπειρίαν ταύτην ἐβίωσαμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εὐλογημένης διακονίας ἡμῶν ὡς Ἡγουμένου καὶ ταπεινοῦ πνευματικοῦ ποιμένος ἐν τῇ μάνδρᾳ τοῦ λαοῦ τῆς Κανᾶ γενικώτερον καὶ τοῦ εὐλαβοῦς ποιμνίου ἡμῶν εἰδικώτερον.

Τούτου ἕνεκεν οἱ μεθ' ὑμῶν σημερινὴ ἐόρτιος καὶ Πασχάλιος συναναστροφή ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, ἡ ὁποία ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐνότητα τοῦ χριστεπωνύμου ποιμνίου καὶ Πατριαρχείου κατὰ τό παράγγελμα τοῦ θείου Παύλου λέγοντος: «σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης».

Εἰς τό παράγγελμα τοῦτο τοῦ Παύλου ἐμπεριέχεται ἡ δύναμις τῆς παρουσίας τῶν Χριστιανῶν ἐν τῇ ἁγίᾳ γῇ καὶ βεβαίως ἐν τῇ εὐλογημένῃ ταύτῃ γῇ τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας. «Παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν θεόν Πατέρα, Ἰησοῦν δίκαιον». (Πρβλ. Α' Ἰωάν. 2,1). Οὗτος δέ ὁ Παράκλητος εἶναι τό ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον συνέχει καὶ συγκροτεῖ ὅλον τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας (Ματθ. 16,18) καὶ ἰδιαιτέρως τῆς ἁγίας τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας. Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη.

Τέλος ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε Ποιμαντικὴν ἐπίσκεψιν εἰς μέλη τοῦ ποιμνίου, τό

ὁποῖον Ἐκεῖνος ὥς ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης εὐόρκως διηκόνησεν εἰς τό παρελθόν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας